

„Тупъ — тупъ — тупъ!“ — иде дългоухото сиво матаре, право на бодила и почнало да гризе.

Нещастниятъ Бръмбарчо прѣмрѣлъ отъ страхъ. И не дочакалъ да го изгонятъ; полетѣлъ той право въ сѣнчистата горица, въ росистата трѣвица, дѣто лежала майчината му орѣхова черупка.

Старата Бръмбарка видѣла отдалечъ своя синъ и замахала съ крачка. А той се хвърлилъ на нея, пригърналъ я и казалъ:

— Майко, азъ обиколихъ цѣлия свѣтъ, ала побубавъ отъ родния домъ не намѣрихъ!   Ф.

